

чергарски начин на живот. В случая налице е по-скоро процес на 'ре-номадизация' в новите западно-европейски реалности (и по-точно имитиране на такава, защото циганите от Източна Европа не сменят местожителството си и не чергарстват постоянно от място на място), което смекчава значително процесите на десоциализация. Съвсем не е случайно, че всъщност тези процеси обхващат почти изцяло цигани от Румъния, където всъщност, въпреки мерките на държавата по време на режима на Николое Чаушеску, полу-чергарският начин на живот на значителни части от циганите бе съхранен. Случаят с мерките на Франция през 2010 г. за екстрадиране на цигани от Румъния и България превърна проблема с циганските миграции в общоевропейски, макар и всъщност да ставаше въпрос за цигани от Румъния, а България да бе добавена по геополитически съображения, и процентът на върнатите в родината си български цигани на практика да е съвсем незначителен от общия брой на екстрадираните цигани.

В другите страни на Западна Европа (освен Италия и Франция) случаите на адаптация на цигани мигранти от Източна Европа към условията на живот на местните цигани чергари са по-скоро изключения и се случват главно по места, при съответно решение на местни власти. Всъщност, сумаризирано казано, циганите мигранти в Западна Европа от страните в Централна и Югоизточна Европа (и най-вече Румъния, България и страните, наследили бивша Югославия), в преобладаващата си част (извън случаите, свързани с искане на политическо убежище или бежанците от войните в Югославия) мигрират като съставна (макар и донякъде обособена) част от общите миграционни потоци на гражданите от страните, от където произхождат, и като цяло се придържат към техните основни стратегии (с някои специфики) на трудова мобилност, преминаваща в миграция. В рамките на тези общи миграционни потоци обаче те все пак запазват известна обособеност като общност (предимно на групово или регионално-селищно равнище), която запазват и установявайки се Запад. И